

JORDI CASASSAS

Jordi Casassas Ymbert (Barcelona, 1948) es va doctorar a la Universitat de Barcelona (1977). És catedràtic d'història contemporània des del 1989, investigador principal del Grup d'Estudis d'Història de la Cultura i dels Intel·lectuals des del 1990 i director de *Cercles. Revista d'Història Cultural* (1998). Va ser director del Departament d'Història Contemporània de la UB del 1999 al 2005 i ha estat investigador principal de la xarxa temàtica Història cultural comparada de l'espai mediterrani (1998-2011). És membre del comitè assessor del Centre d'Estudis Històrics Internacionals de la UB (1999); membre numerari de la Secció Històrico-Arqueològica de l'IEC (2012); president de l'Ateneu Barcelonès (2014), i investigador principal de projectes de recerca competitiu (1997-2012). Va ser codirector de la «Biblioteca dels Clàssics del Nacionalisme Català» (30 v., 1983-1993); assessor d'Ariel-Història (1996-2005), i assessor principal i subdirector de l'obra en dotze volums *Història, política, societat i cultura dels Països Catalans* (1995-1999). Ha escrit una extensa obra sobre la vida política, social i institucional de la Catalunya contemporània.

La Mancomunitat, la intel·lectualitat i el Noucentisme

La ponència pretén analitzar, de forma fins un cert punt sintètica, quin va ser el paper que va tenir el sector intel·lectual en l'acció de govern desenvolupada per la Mancomunitat de Catalunya. Així mateix, analitza la composició d'aquest sector social buscant els orígens de la seva constitució i de la presa de consciència col·lectiva de la necessitat d'intervenció en els afers públics. Parteix de la premissa que aquest intervencionisme intel·lectual està lligat a l'hegemonia del Noucentisme i, més genèricament, a la consolidació política del catalanisme. Realitza alguns apunts sobre possibles coincidències entre el cas català i el d'altres àrees del món mediterrani nord-occidental. Finalment, a partir de l'evolució general del país en el context de la Gran Guerra i de la postguerra, analitza la deriva política del sector i, en funció d'aquesta, les raons del denominat *cas d'Ors*, del 1920.

